

любовника на срьдце-то ѿ охъ (мыслиаси) зачто ли остоямъ азъ въ тѣхъ пустыняхъ? Что мяздрѣя да не припкамъ слѣдъ драгый си Драгана? Пжтища-та не сѣ страшни за мене; страшно е тамъ, гдѣ-то нѣма другарами. Съ него да живѣхъ, съ него да мрѣхъ, или съ смръть-тѣ си да запажъ неговый драгоцѣный животъ. Почакай, почякай, любезный! азъ трѣхъ камъ тебе! « — Вече искала да приине по Драгана; нѣ мысль: азъ имамъ майкѣ въспрѣла ѿ. Цвѣтана въздышала и съ тихи крачки трѣгнѣла дома си. — Отъ тоя чясъ дны-ты ѿ станѣли дни за тѣхъ имѣхъ, коѣхъ-то трѣбувало да крые отъ нѣхъ-нѣхъ-тѣ си майкѣ: оттова повече страдало срьдце-то ѿ! Само тогава му поотлегвало, кога-то Цвѣтана, въ самотѣхъ у пустыняхъ-тѣ горѣхъ, могла свободно да пролива слѣзы и да въздышала за раздѣлѣхъ-тѣ съ милый-си. Чясто тѣжна гърлица приглашала съ жалный си гласъ нейны-ты въздышкы. Нѣ понекой-пжть — и то много рѣдко — златна зара отъ надѣждѣхъ, зара отъ утѣхъхъ, освѣтлавала мрака, на нейнѣхъ-тѣ тѣхъхъ. — Кога той ся врьне при мене какъ щѣ бѣдѣхъ честита! Какъ ще ся промѣни всичко! Отъ такыва мысли поглядѣть ѿ ся прояснявалъ, червенина по бузицы-ты ѿ ся подновяла и Цвѣтана ся уемихвала като майска заранъ слѣдъ бурнѣхъ ношъ. — Така изминѣли около два мѣсяца.

Веднажъ Цвѣтана дотрѣбвало да иде, въ Тръпово, да купи тамъ гюловѣхъ-водѣхъ, съ коѣхъ-то майка ѿ си лѣчила очи-ты.

Въ единѣхъ голѣмѣхъ улицѣхъ срьщнѣла на конѣхъ—Драгана. Охъ! извикала Цвѣтана и припнѣла камъ него; нѣ конѣхъ-тѣ наперенѣхъ прѣскочилъ по край цѣхъ и влѣзълъ въ единѣхъ дворѣхъ. Драганъ слѣзълъ отъ коня и щялъ да влѣзе у единѣхъ голѣмѣхъ кѣщѣхъ; завчясъ ви-